

Overweging zondag 21 augustus 2016

Jaar C, 21^e zondag door het jaar, "Spant u tot het uiterste in"

Lezingen: Jes. 66,18-21 – Psalm 117 – Heb. 12,5-7.11-13 – Luc. 13,22-30

Zoals sporters bij de Olympische Spelen er alles voor over hebben om een medaille te winnen, op een podium te staan, zo moeten wij er alles voor over hebben om bij God te willen zijn, om Gods liefde te willen ontvangen. Voor gelovigen is niet een gouden medaille, maar God onze beloning, is de hemel ons podium.

Sporters trainen jaren voor de hoofdprijs. Ze gaan door depressies, gooien het bijltje erbij neer, beginnen opnieuw, geven de moed op, laten zich moed inspreken en maken zich tenslotte mentaal zo sterk dat het ze uiteindelijk lukt. Ze blijven doelgericht. En als het niet lukt, dan gaan ze toch weer door. Omdat ze per se willen winnen. Nu is vandaag de vraag: Hebben wij ook die motivatie, die mentaliteit, die wilskracht, dat vertrouwen als we God als doel hebben?

Nu is het bij God zo dat we niet per se hoeven te winnen. Het gaat Hem niet om een medaille van goud, zilver of brons. Er is bij God geen eerste, tweede of derde plek. Maar Jezus leert ons wel dat passief blijven en niets doen ons ook niet verder brengt. We moeten ons tot het uiterste inspannen. Niet voor Goud, maar voor God!

God houdt van ons en wil niets liever dan dat wij van Hem houden. Hij is onze Bron waar we uit voortkomen en de Bron waar we naar terugkeren. Wat is dan een groter geschenk voor onze Schepper dan dat we Hem ónze liefde schenken.

En Liefde vergt inspanning. Inspanning is niet altijd gemakkelijk, niet altijd leuk.

Bij alles wat we doen en laten, staan we voor een keuze: kiezen we voor licht of voor duisternis. Gaan we de confrontatie aan met de ander, met onszelf, met God – of gaan we dat uit de weg? Kijken we naar de splinter in andermans ogen of naar de balk in ons eigen? Kortom: kiezen we voor de brede poort, de gemakkelijke weg, of voor de nauwe poort – die inspanning vergt?

En Liefde vergt inspanning. Die liefde kunnen we dagelijks oefenen aan elkaar. Gewoon: in onze relatie, bij onze kinderen, voor familie en vrienden. Als we een sombere dag hebben, dan gaan we niet zomaar weg. We blijven, we bemoedigen elkaar, we zetten door. Soms zien we elkaar een tijdje niet, of slaan een bezoeking over, maar als het goed is, is het is altijd goed om weer bij elkaar te zijn. Als we ruzie maken, dan voelt het goed het weer bij te leggen. Natuurlijk blijven we wel eens boos en willen we graag de schuld bij de ander leggen. Maar als we eerlijk zijn en ons eigen aandeel in de ogen kijken, dan kunnen we elkaar trouw blijven, ondanks alles. Bij familie zou je nog kunnen zeggen: we hebben elkaar niet uitgekozen, maar juist familie geeft ons een basis.

Lief en leed delen. Als we dat leren binnen onze relaties, dan oefenen we dat met God zelf. Liefde oefenen, dat is: elkaar accepteren zoals we zijn, elkaar vergeven, elkaar trouw blijven, van elkaar willen leren, elkaar ruimte gunnen. Als we dat leren binnen onze relaties, dan kunnen we dat ook buiten onze relaties, met mensen die we niet kennen. Zo leren we bereid te zijn. Bereid zijn om elkaar als gelijken te waarderen. De ander is niet beter dan ik. Ik ben niet beter dan de ander. Zo moeten we oefenen om bereid te zijn voor God. Zodat we voorbereid naar Hem toe kunnen.

Liefde vergt inspanning. We moeten ons inspannen, want het is niet genoeg als we alleen maar komen luisteren op een doodenkele zondag en we zeggen dat we wel eens van Hem gehoord hebben. Jezus wil met die nauwe deur duidelijk maken dat we werk moeten maken van ons geloof. Dat we ons best moeten doen, met vallen en opstaan, net als die sportlieden. En dat we het doel niet uit het oog verliezen: Gods liefde boven alles en dat God, Gods liefde, er is voor ons allemaal.

We hoeven de lat niet nodeloos hoog te leggen. We hoeven niet bang te zijn dat God ons alleen waardeert als we presteren, hard werken, vlijtig zijn en een gouden medaille winnen. Stel je voor, dan zouden mensen die ziek, zwak en hulpeloos zijn, overbodig zijn. Wij moeten echter doen wat goed is, rechtvaardig. En de rest, het oordeel, is aan God.

Ook moeten we ons niet gedragen als Farizeeën: onszelf op de borst kloppen van kijk eens hoe goed ik het allemaal doe. Eigendunk, trots, opschepperij, zelfverheffing – dat is niet wat Jezus van ons vraagt. We moeten ons best doen, binnen ons eigen vermogen. We moeten ons best doen en mogen onszelf zijn. Iedereen die gelooft dat God ons allemaal liefheeft en zich aan zijn geboden houdt, iedereen die gelooft dat Jezus de Zoon van God is, kan door die nauwe deur (Johannes 5).

Geloven in Jezus is dus de sleutel tot die nauwe deur. Geloven wij echt in het Heil dat Jezus ons brengt? En voeden we onze kinderen en kleinkinderen op in die geest? Zeggen wij waar het op staat als we merken dat goed en kwaad niet goed onderscheiden wordt? Nemen wij het op voor de zwakkeren? Staan we op tegen onrechtvaardigheid? Zijn we eerlijk naar ons zelf? Blijf consequent voor het beste kiezen, wat er ook gebeurt.

Zowel in de eerste lezing uit Jesaja als in het Lucasevangelie wordt duidelijk dat God er is voor alle volkeren. God is er niet exclusief voor Israël, en ook niet exclusief voor christenen. God is er voor iedereen. Niemand is meer of minder waard.

We kunnen alleen een wereld van vrede opbouwen als we Gods liefde verkondigen en die ook waarmaken in ons eigen leven. Dat is de liefde waar we ons tot het uiterste voor moeten inspannen.

Als we omzien naar elkaar, elkaar vergeven, gerechtigheid nastreven - dan vallen grenzen weg. Dàt is de weg van Jezus, dàn werken we aan Gods koninkrijk, dàn kunnen we door die nauwe deur. Dan gaan we voor God, dan gaan we voor Goud.

Amen

